

3:e söndagen efter Trettondedagen

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 8:1–13.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags evangelium om botandet av den spetälske och den hedniske hövitsmannens tjänare tar vid omedelbart efter Jesu nedstigande från det berg, där bergspredikan hållits. Allting, som vi i dag hört från altaret, är alltså genomträngt av gudsríkets levnadsvillkor, genomandat av syndaförlåtelsens och det nya livets verklighet. Sådan är oss texten given, och så vill Jesus tros och förstås i sina nu förkunnade undergärningar. Vårt evangeliums centrum, som uppfångats av dagens predikoämne "Jesu makt att skapa tro på jorden", är också Jesu ord:

Sannerligen säger jag eder: i Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro. Och jag säger eder: Många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket, men rikets barn skola bli utkastade i mörkret därutanför; där skall vara gråt och tandagnisslan.

Med dessa ord gör Jesus klart för sina åhörare och för oss, hur det, som sker i evangeliet, är Guds rikes ankomst, upprättandet av syndaförlåtelsens rike, den hednafolkens frälsning, som beskrivits av profeten med orden: "Se, där komma de fjärran ifrån, ja, somliga från norr och andra från väster, somliga ock från sinéernas land" (Jes. 49:12), d.ä. från österns länder.

När dessa hedningar kommer, kommer de till den bebådade Kristus, till Herrens tjänare, som hos profeten säger: "Hören på mig, I havsländer och akten härpå, I folk som bon i fjärran. Herren kallade mig, när jag ännu var i moderlivet, han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders sköte." (Jes. 49:1) Jesus förkunnar sig alltså på denna sista söndag efter Trettondedagen på nytt som hela mänsklighetens frälsare och ställer sig under profetens löfte: "Jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken, för att min frälsning må nå till jordens ända". (Jes. 49:6) Liksom han i Marias sköte tog emot de vise männen, tar han i dag emot den hedniske hövitsmannen, som likt sina föregångare närt sin tro vid profeternas löften. Det heter ju om honom i parallelltexten hos S:t Lukas: "Han är värd att du gör honom detta, ty han har vårt

folk kärt, och det är han som har byggt synagogan åt oss". (Luk. 7:5) Synagogans visdom, profeternas heliga rullar är medlet, varigenom den starka tron har skapats och upprätthållits.

Så lär oss dagens evangelium om trons innehåll, syndernas förlåtelse för Herrens lidande tjänares skull, och om Ordet, som medlet för trons uppväckande. Ytterligare en Ordets lärdom om tron finns dock att utlägga, och därom säger vi:

- I. tron är icke var mans,
- II. tron är Guds gåva av nåd,
- III. tron har ingen mänsklig förklaring.

I. Tron är icke var mans.

Just när himmelrikets portar öppnas på vid gavel, när Jesus träder fram som den, som säger: "Jag, HERREN, är din frälsare" (Jes. 49:26), faller en svart slagskugga över evangeliet och dess underverk. Jesus säger: "I Israel har jag icke hos någon funnit så stor tro", ja, "rikets barn skall bli utkastade i mörkret därutanför". Den fullkomliga rättfärdigheten genom Herrens lidande och upphöjde tjänare väcker ingalunda alltid och överallt den förutsagda glädjen, som beskrivits med profetens ord: "Då vid den synen skall du stråla av fröjd, och ditt hjärta skall bäva och vidga sig". (Jes. 60:5) Hårda, tillslutna, kalla hjärtan, "som ingen bättring behöva" (Luk. 15:7), finner den tillbjudna gåvan onödig, överdriven, ja, kränkande för den mogna, myndiga, med sunt självmedvetande utrustade människan. Så står det ordet fast: "Ty tron är icke var mans". (2 Tess. 3:2) Tron är icke en för världen gripbar storhet. Tron förblir det annorlunda och väsensfrämmande, mot vilken världen blir en kall och avvisande mur, en ondskefull åskfront. Ingen får i falsk salighetsberusning drömma sig bort från detta ofrånkomliga andliga förhållande.

II. Tron är Guds gåva av nåd.

När Jesus i dagens evangelium träder in i Herrens tjänares ämbete, talar hans ord och utför hans gärningar, ställer han sig under ordet: "Han gjorde min

mun likt ett skarpt svärd" (Jes. 49:2), just det som uppfångas av hövitsmannens beaktelse: "Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk". Detta Ord skänker verkligen på ett skapande, suveränt sätt frälsningen, så att också tron verkas därigenom. Det skarpa svärdet, det helbräddagörande Ordet inskränker sig inte till nådens erbjudande utan verkar också nådens mottagande, skänker inte bara evangelium utan också tron på evangelium. Den människa, som saknar egen rättfärdighet, som är kött, behöver inte bara Kristi rättfärdighet utan också Anden och tron, allt skänkta på samma villkor, på inga villkor alls. Därför heter det: "Ty av nåden ären I frälsta genom tro – och det icke av eder själva, Guds gåva är det". (Ef. 2:8) Så är och förblir den stora tron icke en mänsklig bedrift utan ett Guds storverk, varmed bara den kan beskänkas, som känner sitt kött och vet sig andelös och trolös.

III. Tron har ingen mänsklig förklaring.

Jesus säger i dag: "Rikets barn skola bliva utkastade" och visar därmed på hur Guds fördelning av tro och otro trotsar all förklaring. Det är samma oförklarlig-

het, som vi möter i slutevangeliet i sakristian efter mässan: "Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom". (Joh. 1:11) Det hjälpte icke, att om dem kunde sägas: "De äro ju israeliter, dem tillhöra barnskapet och härligheten och förbunden och lagstiftningen och tempeltjänsten och löftena". (Rom. 9:4) Tron är ingalunda mer förklarlig. Att hövitsmannen var en enkel och militärisk själ, "som står under andras befäl, jag har ock krigsmän under mig", gjorde honom inte öppnare av naturen för evangelium. Samma enkla lydndsprogrammering hade gjort barnamorden i Betlehem möjliga och öppnar i varje tid portarna för alla slag av servil grymhet eller lyhördhet för det enkla slagordet: "Tro som kejsaren!" Så måste vi tystna inför det, som vi inte förstår, och som Gud förbehållit den himmelska akademien och blott tro det ordet om vår egen frälsning: "Kött och blod har icke uppenbarat det för dig, utan min Fader, som är i himmelen". (Matt. 16:17)

Amen.